

דין לשון ושן (בית הסתרים) **כה.**

והזה הטהור על הטמא וכו' וחסאו ביום השביעי וכיבס בגדיו ורחץ במים

לענין טבילה	לענין הזאה		לענין טומאה
נחשב טמון	לחכמים, נחשב טמון	לרבי, נחשב גלוי	נחשב גלוי
ורחץ בשרו במים בעיני גלוי דומיא דבשרו וא"א להוציא כל הלשון.	ילפי מטבילה הזאה מטבילה – טהרה מטהרה	יליף מטומאה וכיבס בגדיו – הפסיק הענין	וידיו לא שטף במים בעיני גלוי דומיא דידין והלשון – יכול להוציא ויגעו בה בגלוי.
שן – הוי טמון	שן ג"כ דמי לטבילה והוי טמון	שן ג"כ דמי לטומאה ותלי במח' ראשונים	שן ? שלני"ל – טמון (וכן שי' רש"י) ר"מ – גלוי (וכן שי' תוס')
	לענין עבד		
	לשון – מחלוקת : לרבי – גלוי. ולת"ק – טמון.		
	שן – לכו"ע גלוי – מפורש בקרא		

